20/06/2020

«Εργαζόμενοι επιδιώκουμε και τη σωτηρία της ψυχής μας»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δράμας

Στη διττή σημασία της εργασίας αναφέρεται ο ιεροκήρυκας της Ιεράς Μητροπόλεως Δράμας στο κήρυγμά του για την αυριανή Κυριακή (Β’ Ματθαίου), όπου θυμόμαστε το κάλεσμα των μαθητών, που ήταν αλιείς, από τον Χριστό. **Τι χαρίσματα είχαν οι μαθητές; Τι ήταν αυτό που έκανε τον Κύριο να τους επιλέξει; Εμείς έχουμε αυτά τα χαρίσματα σήμερα; Επιδιώκουμε με την εργασία μας μόνο την εξασφάλιση υλικών ή και την σωτηρία της ψυχής μας; Και πώς γίνονται όλα αυτά;**

Διαβάστε το κήρυγμα που θα διαβαστεί αύριο στους Ιερούς Ναούς της Μητροπόλεως Δράμας:

«Στην εργασία τους ήταν απασχολημένοι και απορροφημένοι οι τέσσερις μαθητές, όταν ο Κύριος τους κάλεσε στην ιερότατη αποστολή να γίνουν αλιείς ανθρώπων. Αναμφίβολα δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι ο Κύριος αναζήτησε τους συνεργούς του στους φίλεργους και όχι στους αργόσχολους, που άσκοπα ρεμβάζουν, συζητούν ή χωρατεύουν. Γιατί η εργασία είναι θεσμός ιερός, ιδιαίτερα ευλογημένος από τον Θεό. Αλλά για να έχει η εργασία πραγματική αξία, είναι ανάγκη να διεξάγεται και θεάρεστα. Ας δούμε, λοιπόν, δύο γνωρίσματα της θεάρεστης εργασίας.

***Το πρώτο είναι η προθυμία και η επιμέλεια**. Το να απασχολείται ο άνθρωπος με κάποια εργασία είναι και εντολή και ευλογία του Θεού. Με την εργασία αναπτύσσει και αξιοποιεί τις ικανότητες του σώματος και του νου του, εξασφαλίζει τα αναγκαία για την συντήρησή του, ενώ συγχρόνως εξυπηρετεί τους συνανθρώπους του.*

Όλα αυτά σήμερα έχουν δυστυχώς ατονήσει, και η εργασία συνήθως αντιμετωπίζεται ως ανεπιθύμητη υποχρέωση.

Με βαρειά καρδιά ξεκινούν πολλοί το πρωί για την εργασία τους, παρατηρώντας διαρκώς την ώρα που θα λήξει ή υπολογίζοντας τις μέρες για την αργία και την άδεια. Η απόδοσή τους φυσικά μειώνεται, καθώς εργάζονται βιαστικά ή νωχελικά, αδιάφορα και επιπόλαια, χωρίς όρεξη και χαρά.

Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο το παράδειγμα των αγίων Αποστόλων, αλλά και του ίδιου του Χριστού πρέπει όλους να μας αφυπνίσει και να μας διδάξει. Με τη βοήθειά του να δούμε σωστά το θέμα, και να δοθούμε στη συνέχεια στο έργο μας με νέα διάθεση.

***Όταν ο καθένας με προθυμία και επιμέλεια εργάζεται στον τομέα του, τότε όλοι θα γευόμαστε πόσο πράγματι «καλόν εστί το εργάζεσθαι» (Παροιμ. λα' 18). Βαθειά ικανοποίηση θα γεμίζει την ψυχή μας, ευτυχία και προκοπή θα ακτινοβολεί στο περιβάλλον**.*

***Εννοείται, όμως, ότι την επιμέλεια θα συνοδεύει και η πνευματικότητα.** Πολλοί και στο σημείο αυτό αστοχούν. Διακατέχονται από την ιδέα ότι η εργασία είναι άσχετη με την θρησκευτικότητα και την πνευματική ζωή. Η άσκηση ενός επαγγέλματος, λένε, είναι μία σκληρή αναμέτρηση με την πραγματικότητα, είναι δυναμική διεκδίκηση του συμφέροντος και του επιούσιου.*

Εντούτοις η ορθή τοποθέτηση των πραγμάτων είναι άλλη. ***Με την εργασία επιδιώκουμε όχι μόνο την εξασφάλιση των υλικών αγαθών, αλλά και τη σωτηρία της ψυχής μας.***

Όταν φερθούμε τίμια στον προμηθευτή ή στην εφορία, προοδεύουμε στην τόσο θεοφιλή ειλικρίνεια. Όταν κινούμαστε ενεργητικά και δραστήρια, κατανικούμε την τεμπελιά. Όταν αντιμετωπίζουμε τον δύστροπο πελάτη χωρίς να θυμώσουμε, καλλιεργούμαστε στην πραότητα. Όταν κάνουμε τις αναγκαίες προβλέψεις για το μέλλον, καλούμαστε να νικήσουμε την ολιγοπιστία και να εμπιστευτούμε περισσότερο την θεία Πρόνοια. Με την εξυπηρετικότητα ασκούμε την αγάπη. Στις αδικίες την υπομονή και τη συγχωρητικότητα. Δεν υπάρχει στιγμή και πτυχή της εργασίας που να μην κρύβει κάποιο πνευματικό αγώνισμα.

Άλλωστε κάθε εργασία αναφέρεται στον ίδιο τον Θεό, που την νομοθέτησε. Γι' αυτό και ο απόστολος Παύλος συνιστούσε: «Παν ο,τι εάν ποιήτε,...εργάζεσθαι, ως τω Κυρίω» (Κολ. γ' 23). Οποιοδήποτε έργο και αν έχετε – σκάβετε, φυτεύετε, χρωματίζετε, εμπορεύεστε, διδάσκετε – όλα να γίνονται ως προσφορά στον Θεό, από αγάπη προς τον Θεό, με τη σκέψη της παρουσίας του Θεού.

Μια τέτοια τοποθέτηση πόσο γλυκαίνει την εργασία! Δεν μένει χώρος πλέον για να σταθεί το άγχος, η νευρικότητα, η μανία ακόμη της εργασίας, που καταλαμβάνει μερικούς, καθώς και τυχόν ψέματα και αδικίες. «Μετά ησυχίας», δηλαδή με ειρηνική αφοσίωση και επίδοση στο καθήκον να γίνεται η εργασία, συνυφασμένη με άγιες σκέψεις και με προσευχή (Β' Θεσ. γ' 12).

Κατά φυσικό λόγο ουδέποτε η εργασία αυτή θα παρεμποδίσει τον εκκλησιασμό, τη μελέτη, την προσευχή. Αντίθετα από εκεί θα τροφοδοτείται, εκεί θα αναβαπτίζεται, αυτών των ιερών στιγμών θα αποτελεί προέκταση.

Είναι χαρακτηριστικό ότι μακριά από τον φωτισμό της πίστεως ο άνθρωπος αδικεί και παραμορφώνει τον θεσμό της εργασίας. Είτε τον αρνείται και αδρανεί, είτε τον θεοποιεί και υποδουλώνεται σε αυτόν με εξοντωτική δραστηριότητα.

Η τόσο παραστατική εικόνα, όμως, του σημερινού ιερού Ευαγγελίου πόσο ήρεμα και αρμονικά μας παρουσιάζει την θεάρεστη εργασία! Ας κάνουμε ένα έλεγχο στον εαυτό μας. ***Ας διασφαλίσουμε τα δύο σπουδαία εφόδια για την εργασία μας, την επιμέλεια και την πνευματικότητα. Αναμφίβολα θα απολαύσουμε τότε και εμείς την γλυκύτητα, την ωφέλεια και την ευλογία της εργασίας****».*